

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 372/2018
13.02.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Биљане Драгојевић, Весне Субић и Љубице Милутиновић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Симоновић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, ВП .. Ниш, коју заступа Војно правобранилаштво, Одељење у Нишу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 595/2017 од 12.10.2017. године, у седници одржаној 13.02.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 595/2017 од 12.10.2017. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 595/2017 од 12.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1 2529/15 од 15.11.2016. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев тужиоца и обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде материјалне штете исплати на име изгубљене зараде, разлике у заради коју прима и зараде коју би остварио као професионално војно лице да није повређен, за период од 01.10.2012. године до 31.09.2016. године 401.251,38 динара, са затезном каматом од 01.10.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име ренте почев од 01.10.2016. године па све док за то постоје законски услови или док одлука не буде измењена плаћа месечно 7.480,07 динара, до 05. у месецу за претходни месец. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова поступка плати 119.468,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 595/2017 од 12.10.2017. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужене и потврђена првостепена пресуда.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, у циљу разматрања правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр.72/11, 55/14), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због

погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана прописано је да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да нема места одлучивању о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, јер у овом случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса, уједначавањем судске праксе, као ни новим тумачењем права, с обзиром на то да је питање накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде и на име ренте довољно разјашњено у судској пракси, а образложење побијане пресуде за одлуку о усвајању захтева тужиоца у складу је са постојећом судском праксом и тумачењу и примени материјалног права, тако да не постоји потреба за изузетно дозвољеном ревизијом у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Уколико се тужбени захтев односи на потраживање у новцу у овој врсти спорова, дозвољеност ревизије се цени на основу члана 403. став 3. Закона о парничном поступку, према коме ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде материјалне штете на име изгубљене зараде и на име ренте поднета је 26.08.2015. године.

У овом спору из радног односа који се не односи на заснивање, постојање и престанак радног односа из члана 441. Закона о парничном поступку, у коме је ревизија увек дозвољена, већ на потраживање у новцу у коме вредност предмета спора од 850.067,58 динара очигледно не прелази 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, ревизија није дозвољена.

Са напред наведених разлога, на основу члана 413. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић